

Йде в гості до нас Новий рік (пісня)

*Людмила Ткачук, учителька української мови та
літератури Одеського ліцею «Гармонія»*

Йде в гості до нас Новий рік,
Зустрічайте його – старий уже збіг,
Йде швидко, дарунки несе,
Підставляйте долоньки – він жде.

Ми всі так чекали його,
Щоби нам дарував мир і добро,
І щоб засвітив у цю мить
Всі ялинки, що мусять світити.

Сріблом застеле дахи,
Розмалює шибки і запалить свічки.
Зробить щасливими всіх,
Це є наше бажання в цю мить.
Все зробить він до пуття:
Перепише життя – почнете все з нуля.
І щастя сипне в чобіток,
Що висить на кілку в діточок.
Йди, йди, поспішай, Новий рік,
Всіх до купи збери:
Молодих і старих.
Щастя усім обіцяй...
Вір у краще, хутчій відчиняй!

БАЖАНА ПОРА

*Ольга Долгієр, учителька української
мови та літератури Одеського ліцею № 24*

Ось нарешті дочекались, уже випав перший сніг!
Він, неначе полотном, білим пухом на все ліг.
Притрусив усе довкола, як у казці за вікном!
А в долині біля гаю річка стелиться катком...

Одягаюсь я тепліше і хапаю ковзани –
Як же довго на полиці залежалися вони!
На льоду чудні фігури буду нарізати,
Пізно мене ввечері заженуть до хати!

І щипаючий мороз нам не перешкода,
Школярам всім до душі зимова погода!
З нетерпінням всі чекали пору цю красиву.
Ось нарешті наступило новорічне диво!

Коляда, Василь, Маланка вже не за горами,
І на палках калачі рівними рядами...
На Святвечір за столом велика родина,
Мед, узвар, кутя смачні й гостинців торбина.

На вечірніх вулицях не засумувати,
Бо ідуть колядники до кожної хати!
Кожен газда їх чекає, як Божої ласки,
Дасть цукерки і калач, ще й кільце ковбаски.

Я – СНІЖИНКА

Спускаються сніжинки білосніжні з-під небес додолу,
Їх подихом морозним скрізь розвіює зима.
Вони убранням теплим ляжуть на поверхню захолону,
Значить летять на землю зовсім не дарма.

Так і мене несе потік стрімкий в життя бистрині,
І в вирі крутить часто, й на порогах б'є!
А ті сюрпризи, що тримає доля в своїй скрині,
Мені життя за мої вчинки неодмінно видає!

Та хоч одна сніжинка зовсім невеличка,
Хоч пройде час, і стане з неї лиш вода,
Але з води тієї соковита виросте травичка,
І забуває зеленню природа молода!

Я теж у всесвіті, як та сніжинка, майже невагома,
Життя свого потік буквально переходжу вбхід.
Та мучить мозок мій питання, мов оскома:
А чи залишиться від мене хоч маленький слід?

РІЗДВО

*Інна Шумовецька, учителька української мови
та літератури Одеського ліцею «Фонтанський»*

Зорі на небі блищать загадково,
Різдво зустрічаємо знову і знову.
Таїнство, радість, думки, почуття.
Свято чудове, як, власне, й життя.
Тихо, таємно стука Святвечір,
Сяйво зіркове лягає на плечі...
Передріздвяні найкращі дива,
Вірмо ж у казку, й вона ожива.
Відчуйте Різдво – вже надходить воно!
Затемнене небо зірки прикрашають, В
Вечеряти люди в молитві сідають.
З надією глянем на зірочку першу:
Хай добре у світі усе перевершить!
Розсіється з неба сяйво святе,
Різдво уже, чуєш?
Тихенько іде...

ТИША

Тиша сніжна така – не рушу,
Зачепились сніжинки за віття.
Знов згадалась в саду стара груша
Із пташиним гніздом в верховітті.

Влітку гучно оси гуділи,

Розливалися пахощі меду...
І яскраві сойки сиділи,
А черешні тягнулись до неба.

Тихий сад спорожнілий зимою,
Стара груша тепер в сніжноцвітті.
Все частіше бувають зв мною
Ті емоції, що були в літі...

Тут сніжинки, як цвіт той черешні,
Пролітають, падають густо...
Спогад-сон так потрібен в прийдешнє,
Щоб на серці не було так пусто.
Сніг. Сніжок, наче вельон небесний,
Цю тканину не кожен побачить...
Щемний спогад для мене чудесний,
Для моєї душі скільки значить!...

ПЕРЕПЛУТАЛОСЬ

Лютий розпочав свою ходу,
Хочеться думками підганяти,
Швидше б бачити нам зелень молоду,
Великдень величний зустрічати...

Ти не куй, морозе, більше льоду,
І не треба нам вже сніговію...
Ми чекаєм сонячну погоду,
Про весну щасливу дуже мрієм...

Зупинися, вітре-вітровію,
Не жени у душу холод лютий,
Наближай нам радісну подію.
Березень в яскраву зелень взутий.

Хай весна накида первоцвіту,
Золоте проміння – дощ іскристий.
Розкошує радість в горах квіту,
І бузок дарує запашне намисто.

Будуть різні рими, розміри віршові,
Чорно-білі гами, потім – кольорові.
Сплутались рядочки, наголоси, межі,
І уява в'яже візерунків вежі...

Лютий, посміхнися Березню скоріше,
До гніздечка верне хай скоріш лелека,
Фіалкова ніжність розцвіте у тиші...
Знаю я, що березень зовсім недалеко...

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

*Олена Оклюк, учителька української
мови та літератури Одеського ліцею № 13*

Зимовий вечір за вікном,
Сім'я вечеря за столом.
Із хати пахне свіжим хлібом,
Святковістю й жаданим миром.
Усміхається мати, голубить дітей,
А батько з родини не зводить очей.
Лунає сміх щасливих, вільних,
Таких близьких і таких рідних.
Вони терпляче так чекали
І в Бога захисту благали.
Тож нині цінуємо миті й хвилини,
«Одягаємо» усмішку кожної днини,
Адже радість двері відчинила,
Впустила нас і прихистила.
Зимовий вечір за вікном,
Сім'я вечеря за столом.
Вони щасливі: їх син живий,
Його родині уклін низький.
Усміхається мати – божественна мить:
Її син біля неї, в окопі не спить.
Пишається батько: «Гідна заміна!
Як добре, що доля вберегла мого сина!»
Нехай кожній родині дарує доля презенти
Лише добрі, хороші й щасливі моменти.

*Ольга Густенко, учителька української
мови та літератури Одеського ліцею № 69*

СНІГ І МОРОЗИ

Сніг і морози,
Дитячі сльози –
Це все травмовані життя.
Не хочемо
Тої загрози,
Що нас веде у небуття.
Покинуті сади,
Домівки, парки.
Луна тривога:
«Всі в укриття!»
І мати із дітьми
Сховатись хоче,
Бо трепетне серцебиття...
А скільки ще
Життів вам треба,
Аби напитись сповна?
Не безхребетна ми амеба!
Ми сила духу майбуття!
Це українців сила волі,
Й козацька кров у нас тече!
Не скоримось ми лютій долі
І вирівняємо плече!

*Тетяна Мельниченко, учителька української
мови та літератури Одеського ліцею № 69*

СНІЖИТЬ...

Сніжить... І замітає віхола
Сліди думок про сонце і тепло.
Усі слова стають уже невтїшними:
Замерзли, вклякли, горем замело.

Зберу їх в теплу хусточку, позв'язую.
У вузлики сховаю від зими.
Настане час – і розлетяться радістю.
І пісні радість тихо защемить.

Нехай сніжить, нехай мете і біситься
Жорстокий і глухий безжальний світ.
Не подолати слів крилату міцність,
Не закувати у колючий лід.

Повилітають сонячною зграйкою
У неба переможного блакить,
І затамують болі душ ізраних.
Нехай мете, морозить і сніжить...